

- 3) Je třeba příjemce, který nabyt nebo držel zboží, o němž je známo, že bylo přepravováno na podkladě karnetu TIR, ale u kterého nebylo prokázáno, že by bylo předloženo nebo nahlášeno celnímu orgánu místa určení, považovat pouze na základě těchto okolností za osobu, která měla vědět o tom, že toto zboží bylo vyjmutu z celního dohledu, a určit ho tak za společného a nerozdílného dlužníka ve smyslu čl. 203 odst. 3 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství ve spojení s jeho článkem 213?
- 4) Brání v případě kladné odpovědi na třetí otázku skutečnost, že celní orgány nevybíhaly celní dluh od příjemce zboží, tomu, aby bylo možné uplatnit čl. 457 odst. 2 prováděcího nařízení k celnímu kodexu na záruční sdružení ve smyslu čl. 1 odst. 16 Úmluvy TIR?

⁽¹⁾ Nařízení Rady (EHS) č. 2112/78 ze dne 25. července 1978 o uzavření Celní úmluvy o mezinárodní přepravě zboží na podkladě karnetů TIR (Úmluva TIR) podepsané v Ženevě dne 14. listopadu 1975 (Úř. věst. L 252, 14.9.1978, s. 1).

⁽²⁾ Nařízení Komise (EHS) č. 2454/93 ze dne 2. července 1993, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. 1993, L 253, s. 1).

**Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná Supreme Court (Irsko) dne 2. května 2016 –
Edward Cussens, John Jennings, Vincent Kingston v. T. G. Brosman**

(Věc C-251/16)

(2016/C 243/24)

Jednací jazyk: angličtina

Předkládající soud

Supreme Court

Účastníci původního řízení

Navrhovatelé: Edward Cussens, John Jennings, Vincent Kingston

Odpůrce: T. G. Brosman

Předběžné otázky

- 1) Má zásada zneužití práv vyjádřená v rozsudku Soudního dvora Halifax jako zásada použitelná v oblasti DPH, přímé účinky vůči jednotlivcům při neexistenci vnitrostátního aktu, ať už legislativního nebo soudního, prováděcího uvedenou zásadu, a to za takových okolností, jaké jsou dotčeny v projednávané věci, kdy by taková změna kvalifikace plnění předcházejících prodeji a plnění v rámci prodeje (společně označovaných jako „plnění navrhovatelů“), jakou navrhuji Commissioners, vedla ke vzniku povinnosti navrhovatelů odvést DPH, přičemž taková povinnost při řádném výkladu vnitrostátních ustanovení platných v době rozhodné pro plnění navrhovatelů ve skutečnosti nevznikla?
- 2) V případě, že bude první otázka zodpovězena v tom smyslu, že zásada zneužití práv má přímé účinky vůči jednotlivcům, a to i při neexistenci vnitrostátního aktu, ať už legislativního nebo soudního, prováděcího uvedenou zásadu, byla daná zásada dostatečně jasná a přesná, aby ji bylo možné použít na plnění navrhovatelů, která byla uskutečněna před vydáním rozsudku Soudního dvora Halifax, a to zejména s ohledem na zásadu právní jistoty a zásadu ochrany legitimního očekávání navrhovatelů?
- 3) Použije-li se zásada zneužití práv na plnění navrhovatelů v tom smyslu, že je třeba změnit jejich kvalifikaci:
  - a) jaký je právní mechanismus vyměření a výběru DPH splatné z plnění navrhovatelů v případě, kdy podle vnitrostátního práva není DPH splatná, nelze ji vyměřit ani vybrat, a
  - b) jak mají vnitrostátní soudy takovou povinnost uložit?

- 4) Má vnitrostátní soud při určení, zda bylo hlavním účelem plnění navrhovatelů získat daňové zvýhodnění, vzít v úvahu samostatně plnění předcházející prodeji (jež byla podle skutkových zjištění uskutečněna pouze z daňových důvodů) nebo je třeba zvážit účel plnění navrhovatelů jako celek?
- 5) Je třeba čl. 4 odst. 9 zákona o DPH považovat za vnitrostátní právní předpis provádějící šestou směrnice ⁽¹⁾ i přesto, že je neslučitelný s ustanovením, které je uvedeno v čl. 4 odst. 3 šesté směrnice, při jehož řádném použití by navrhovatelé byli ve vztahu k plnění předcházejícímu prvnímu obydlí daných nemovitostí považováni za osoby povinné k dani, nehlédě na to, že došlo k dřívější dispozici podléhající dani?
- 6) Je-li čl. 4 odst. 9 zákona o DPH neslučitelný se šestou směrnicí, dopouštějí se navrhovatelé tím, že se dovolávají daného odstavce, zneužití práv v rozporu se zásadami vyjádřenými v rozsudku Soudního dvora Halifax?
- 7) Podpůrně, není-li čl. 4 odst. 9 zákona o DPH neslučitelný se šestou směrnicí, získali navrhovatelé daňové zvýhodnění, které je v rozporu s účelem směrnice nebo jejím článkem 4?
- 8) Použije se zásada zneužití práv vyjádřená v rozsudku Soudního dvora Halifax na dotčená plnění i v případě, že čl. 4 odst. 9 zákona o DPH nelze považovat za ustanovení provádějící šestou směrnicí, a to na základě kritérií stanovených Soudním dvorem v rozsudku Halifax?

⁽¹⁾ Šestá směrnice Rady 77/388/EHS ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně (Úř. věst. L 145, s. 1; Zvl. vyd. 09/01, s. 23)

**Kasační opravný prostředek podaný dne 12. května 2016 společností Schenker Ltd proti rozsudku
Tribunálu (devátého senátu) vydanému dne 29. února 2016 ve věci T-265/12, Schenker Ltd
v. Evropská komise**

(Věc C-263/16 P)

(2016/C 243/25)

Jednací jazyk: angličtina

Účastnice řízení

Účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek: Schenker Ltd (zástupci: F. Montag, Rechtsanwalt, F. Hoseinian, avocat, M. Eisenbarth, Rechtsanwalt)

Další účastnice řízení: Evropská komise

Návrhová žádání účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelky)

Navrhovatelka navrhuje, aby Soudní dvůr:

- Zrušil rozsudek Tribunálu ze dne 29. února 2016 ve věci T-265/12 Schenker Ltd v. Evropská komise,
- zrušil čl. 1 odst. 1 písm. a) rozhodnutí Komise ze dne 28. března 2012 ve věci COMP/39.462 – Spediční služby (dále jen „rozhodnutí“) nebo podpůrně vrátil věc zpět Tribunálu,
- zrušil nebo podpůrně snížil pokuty stanovené v čl. 2 odst. 1 písm. a) rozhodnutí nebo podpůrně vrátil věc zpět Tribunálu a
- uložil Komisi náhradu nákladů řízení.